

U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Pavla Simona a soudců Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Marie Žiškové, JUDr. Romana Fialy, JUDr. Pavla Pavlíka a JUDr. Michala Mazance, rozhodl o návrhu **Českého telekomunikačního úřadu**, se sídlem Praha 9, Sokolovská 219, na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním a **Okresním soudem v Olomouci**, a dalších účastníků sporu vedeného u Okresního soudu v Olomouci pod sp. zn. 28 C 107/2016, ve věci žaloby o zaplacení 5.920 Kč s příslušenstvím: žalobce **Český Triangl, a. s.**, se sídlem Brno, Heršpická 800/6, zastoupeného Mgr. Veronikou Soukupovou, advokátkou, se sídlem Lomnice 147, a žalovaného **D. K.**

t a k t o :

- I. **Příslušný** vydat rozhodnutí ve věci vedené u Okresního soudu v Olomouci, pod sp. zn. 28 C 107/2016, **je soud.**
- II. Usnesení Okresního soudu v Olomouci ze dne 22. 4. 2016, čj. 28 C 107/2016-12, **se zrušuje.**

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem doručeným dne 4. 8. 2016 zvláštnímu senátu zřízenému dle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále jen „zákon č. 131/2002 Sb.“), se Český telekomunikační úřad (dále jen „ČTÚ“) domáhá, aby zvláštní senát rozhodl spor o pravomoc vzniklý ve smyslu ustanovení § 1 odst. 1 písm. a) zákona č. 131/2002 Sb., mezi ním a Okresním soudem v Olomouci, ve věci vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 28 C 107/2016, týkající se služeb poskytnutých žalobcem žalovanému, v celkové výši 5.920 Kč s příslušenstvím.

Z příslušného soudního spisu se podává, že se žalobce návrhem na vydání elektronického platebního rozkazu, podaným u Okresního soudu v Olomouci dne 31. 3. 2016, domáhal vůči žalovanému zaplacení částky 5.920 Kč s příslušenstvím, a to z titulu plnění poskytovaného podle *Smlouvy o finančním pronájmu s možností převodu vlastnictví na nájemce č. 9300098*, uzavřené mezi ním a žalovaným dne 14. 11. 2013. V návrhu na zahájení řízení uvedl, že žalovaná částka je „*poměrnou částí poplatku za telefonické služby*“, přičemž odkázal na čl. III. shora uvedené smlouvy, dle které se žalovaný zavázal hradit 559 Kč měsíčně za využívání telekomunikačních služeb; tato částka nebyla součástí měsíční splátky za finanční pronájem telefonu. Žalobce dále uvedl, že v této části byl trestním příkazem Okresního soudu v Olomouci ze dne 25. 9. 2015, čj. 5 T 250/2014-40, odkázán se svým nárokem na občanské soudní řízení (v adhezním řízení mu

byla, z titulu plnění poskytnutého dle shora uvedené smlouvy, přiznána za žalovaným částka 11.500 Kč).

Z přiložené kopie *Smlouvy o finančním pronájmu s možností převodu vlastnictví na nájemce č. 9300098*, uzavřené mezi žalobcem a žalovaným dne 14. 11. 2013, se podává, že smlouva byla uzavřena s odkazem na ustanovení § 269 odst. 2 a násl. zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku. Součástí smlouvy byl finanční pronájem blíže specifikovaného mobilního telefonu za celkovou cenu 17.016 Kč (čl. I.), dále služby, tvořící předmět smlouvy o finančním pronájmu – pojištění a zapůjčení náhradního telefonu v případě poruchy (čl. II.) a konečně též „*Telefonické služby*“, dle kterých „*po dobu trvání této smlouvy má nájemce Nonstop volání, SMS v ČR +IvM s FUP 600 MB v ceně 599,- Kč/měsíčně*“ (čl. III.). Z obsahu smlouvy ani „*Smluvních podmínek*“ není zřejmé, kdo je poskytovatelem zmiňovaných „*telefonických služeb*“, ani za jakých dalších podmínek mají být poskytovány.

Usnesením Okresního soudu v Olomouci ze dne 22. 4. 2016, čj. 28 C 107/2016-12, bylo rozhodnuto o zastavení řízení (výrok I.) a o nákladech řízení (výrok II.); současně bylo vysloveno, že po právní moci tohoto usnesení bude věc postoupena ČTÚ (výrok III.). Z odůvodnění tohoto usnesení je zřejmé, že soud vycházel z žalobního tvrzení, dle kterého žalovaná částka představuje poměrnou část poplatků za poskytnuté telefonické služby, které nebyly součástí měsíčních splátek za finanční pronájem. Dle jeho názoru se jedná o spor plynoucí z poskytování komunikačních služeb, ve smyslu § 7 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“). Takový spor nespadá do pravomoci soudů v občanském soudním řízení, vymezené v § 7 občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), ale do pravomoci ČTÚ. Zde soud odkázal na ustanovení § 108 odst. 1 písm. g) zákona o elektronických komunikacích a § 129 odst. 1 citovaného zákona, z nichž plyne, že příslušným k rozhodování sporů, týkajících se povinností uložených zákonem o elektronických komunikacích nebo na jeho základě, je právě ČTÚ. Pro neodstranitelnou překážku řízení proto ve smyslu § 104 odst. 1 o. s. ř., rozhodl o zastavení řízení a postoupení věci příslušnému orgánu.

ČTÚ s právním názorem vysloveným ve shora uvedeném usnesení okresního soudu nesouhlasí a podal proto k zvláštnímu senátu návrh na rozhodnutí kompetenčního sporu. Uvedl, že jeho rozhodovací pravomoc je zákonem o elektronických komunikacích [§ 108 odst. 1 písm. g) a § 129 odst. 1] vymezena tak, že rozhoduje spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost (§ 7) na straně jedné a účastníkem (popřípadě uživatelem) na straně druhé, na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě. V tomto smyslu zvláštní senát konstantně judikuje, že k založení rozhodovací pravomoci ČTÚ musí být kumulativně splněny dvě podmínky. Musí se jednat o spor mezi osobou vykonávající telekomunikační činnost na straně jedné, a účastníkem, respektive uživatelem na straně druhé (osobní vymezení sporu), přičemž spor se musí týkat povinností uložených zákonem o elektronických komunikacích nebo na jeho základě (věcné vymezení). Právě nesplnění podmínky osobního vymezení sporu ČTÚ namítá. Poukazuje na fakt, že podle návrhu na vydání elektronického platebního rozkazu měl žalovaný platit za telekomunikační služby, které bude v souvislosti s užíváním mobilního telefonu využívat; žalobce však není evidován jako osoba vykonávající komunikační činnost, ani své podnikání v elektronických komunikacích podle § 13 zákona o elektronických komunikacích neoznámil. Ze smlouvy ze dne 14. 11. 2013 přitom nevyplývá, v síti kterého operátora mělo k poskytování komunikačních služeb docházet, a je tak zřejmé, že žalobce vystupoval jako prostředník či zprostředkovatel poskytování služeb mezi mobilním operátorem a žalovaným, respektive jen přenechal možnost využívání služeb elektronických komunikací žalovanému. Vyplývá-li z návrhu na zahájení řízení, že měsíční částka 599 Kč je *poměrnou částkou za telefonické služby*,

šlo evidentně o zprostředkování těchto služeb od nespécifikovaného operátora. Předmětem smlouvy tak nebylo samotné poskytování služeb elektronických komunikací žalobcem, ve smyslu § 7 odst. 1 písm. b) zákona o elektronických komunikacích, ale následné přenechání či zprostředkování využívání těchto služeb, poskytnutých žalobci nespécifikovaným operátorem. Za této situace není splněna podmínka osobního vymezení sporu, zakládající rozhodovací pravomoc ČTÚ a zvláštní senát by měl vyslovit, že příslušným k rozhodování předmětného sporu je soud; současně by mělo být zrušeno usnesení, kterým bylo řízení zastaveno a věc postoupena ČTÚ.

Zvláštní senát o vzniklém kompetenčním sporu uvážil následovně:

Okresní soud v Olomouci v předcházejícím soudním řízení popřel svou pravomoc věc rozhodnout a rovněž navrhovatel (ČTÚ) popírá svou pravomoc ve věci rozhodnout poté, co mu byla postoupena. Jde tu tedy o negativní (záporný) kompetenční spor ve smyslu ustanovení § 1 odst. 2 věty druhé zákona č. 131/2002 Sb., k jehož projednání a rozhodnutí je tímto zákonem zvláštní senát povolán.

Podle ustanovení § 7 odst. 1 o. s. ř. v občanském soudním řízení projednávají a rozhodují soudy spory a jiné právní věci, které vyplývají z poměrů soukromého práva, pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány.

Podle ustanovení § 129 odst. 1 věty první zákona o elektronických komunikacích ČTÚ rozhoduje spory mezi osobou vykonávající telekomunikační činnost (§ 7) na straně jedné, a účastníkem, popřípadě uživatelem, na straně druhé, na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě.

Zvláštní senát konstantně judikuje, že k tomu, aby mohl navrhovatel rozhodovat účastnické spory, musí být podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích naplněn osobní i věcný předpoklad (viz například usnesení ze dne 14. 9. 2009, čj. Konf 38/2009-12 a ze dne 13. 1. 2011, čj. Konf 54/2010-9; citovaná rozhodnutí zvláštního senátu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Vzhledem k tomu, že navrhovatel popírá existenci osobního předpokladu účastnického sporu vymezeného v ustanovení § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, zabýval se zvláštní senát tím, zda se v posuzovaném případě jedná o spor mezi osobou vykonávající komunikační činnost podle § 7 citovaného zákona na straně jedné a účastníkem, popřípadě uživatelem, na straně druhé.

Osobní předpoklad založení rozhodovací pravomoci navrhovatele je splněn, vznikne-li spor mezi osobou vykonávající komunikační činnost podle § 7 zákona o elektronických komunikacích (zajišťování sítí elektronických komunikací, poskytování služeb elektronických komunikací, provozování přístrojů), a účastníkem, popřípadě uživatelem, na straně druhé. Službou elektronických komunikací se podle § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích rozumí služba obvykle poskytovaná a za úplatu, která spočívá zcela nebo převážně v přenosu signálu po sítích používaných pro rozhlasové a televizní vysílání a v sítích kabelové televize, s výjimkou služeb, která nabízejí obsah prostřednictvím sítí služeb elektronických komunikací nebo vykonávají redakční dohled nad obsahem přenášenými sítěmi poskytovanými službami elektronických komunikací; nezahrnuje služby informační společnosti, které nespočívají zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací. Osoba účastníka musí splňovat charakteristiku uvedenou v § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích, dle kterého *účastníkem se rozumí každý, kdo uzavřel s podnikatelem poskytujícím veřejně dostupné služby elektronických komunikací smlouvu na poskytování těchto služeb*, popřípadě musí osoba uživatele splňovat

charakteristiku stanovenou v § 2 písm. b) tohoto zákona, podle kterého *uživatelé se rozumí každý, kdo využívá nebo žádá veřejně dostupnou službu elektronických komunikací.*

Jak bylo výše podrobně popsáno, z obsahu *Smlouvy o finančním pronájmu s možností převodu vlastnictví na nájemce č. 9300098*, ze dne 14. 11. 2013 nelze z ničeho dovodit, že by žalobce byl poskytovatelem komunikačních služeb ve smyslu § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích. Nic takového ostatně ani žalobce netvrdí. Fakt, že žalobce neposkytuje veřejně dostupné služby elektronických komunikací, potvrzuje i veřejná databáze vedená navrhovatelem (<http://www.ctu.cz/vyhledavaci-databaze/evidence-podnikatelu-v-elektronickych-komunikacich-podle-vseobecneho-opravneni>), kterou žalobce neprochází, i výpis z elektronické databáze obchodního rejstříku (dostupná na www.justice.cz); zvláštní senát, který rozhoduje na základě skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodování, uvedené skutečnosti ověřil nahlédnutím do uvedených databází.

Vše tedy nasvědčuje závěru, že právní vztah mezi žalobcem a žalovaným je v dané věci podmíněn nezávisle existujícím smluvním vztahem žalobce a blíže nespecifikovaného telekomunikačního operátora. Pro rozhodnutí kompetenčního sporu však zvláštní senát posuzoval pouze vztah mezi žalobcem a žalovaným. Pokud tedy žalobce umožňuje účastníkům (třetím osobám) využít služeb elektronických komunikací jiného subjektu – operátora v rámci vymezeném samostatným smluvním vztahem žalobce s touto osobou, sám služby elektronických komunikací neposkytuje a není proto osobou vykonávající komunikační činnost. Proto za účastníka podle § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích nelze považovat ani žalovaného, neboť ten neuzavřel s podnikatelem poskytujícím veřejně dostupné služby elektronických komunikací smlouvu na poskytování těchto služeb.

Zvláštní senát proto uzavřel, že v dané věci nebyla naplněna osobní podmínka podle § 129 odst. 1 věty první zákona o elektronických komunikacích, zakládající rozhodovací pravomoc navrhovatele.

Dále se zvláštní senát zabýval i tím, zda byla ve věci založena rozhodovací pravomoc navrhovatele podle § 129 odst. 1 věty druhé zákona o elektronických komunikacích, dle kterého *Úřad rovněž rozhoduje spory v případech, kdy na straně osoby vykonávající komunikační činnost (§ 7) nebo účastníka, popřípadě uživatele, došlo ke změně na jinou osobu, zejména z důvodu postoupení pohledávky, převzetí dluhu, přistoupení k dluhu.* O takovou situaci se ovšem v posuzované věci, v souvislosti se službami poskytovanými žalobcem, nejedná. Smyslem citovaného ustanovení je zachování pravomoci navrhovatele k rozhodování sporů tehdy, došlo-li jen ke změně subjektů závazkového vztahu, aniž by se měnil jeho obsah. Vzhledem k tomu, že z výše vyložených důvodů mezi žalovaným a poskytovatelem komunikačních služeb z titulu *Smlouvy o finančním pronájmu s možností převodu vlastnictví na nájemce č. 9300098* žádný právní vztah nevznikl, nejsou naplněny ani podmínky pro použití shora zmiňovaného ustanovení zákona o elektronických komunikacích.

Vzhledem k tomu, že nebyl naplněn osobní předpoklad pro založení pravomoci ČTÚ pro rozhodování sporů mezi žalobcem a žalovaným, ve smyslu ustanovení § 129 odst. 1 věty první i druhé zákona o elektronických komunikacích, existencí věcné podmínky podle § 129 odst. 1 citovaného zákona se zvláštní senát již pro nadbytečnost nezabýval.

Lze tedy uzavřít, že navrhovateli není svěřena pravomoc k rozhodnutí sporu mezi žalobcem a žalovaným; zvláštní senát proto rozhodl, že příslušným vydat rozhodnutí ve věci vedené u Okresního soudu v Olomouci pod sp. zn. 28 C 107/2016 je soud (§ 7 odst. 1 o. s. ř.). Podle ustanovení § 5 odst. 3 zákona č. 131/2002 Sb., zvláštní senát současně zrušil rozhodnutí,

kterým strana kompetenčního sporu (soud) popřela svou pravomoc o věci rozhodovat, ačkoliv podle rozhodnutí zvláštního senátu je vydání rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení v její pravomoci. Zvláštní senát proto zrušil usnesení Okresního soudu v Olomouci ze dne 22. 4. 2016, čj. 28 C 107/2016-12, neboť odporuje výroku, jímž byla pravomoc tohoto soudu ve věci rozhodnout zvláštním senátem určena.

Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle ustanovení § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb., závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány i soudy. Dále bude tedy v řízení o této věci pokračovat Okresní soud v Olomouci.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 27. dubna 2017

JUDr. Pavel Simon
předseda zvláštního senátu